

KESKUSTELU eversti ROBINSIN KANSSA

toukokuun 13 pnä 1933

(Lyhyet muistiinpanot)

Stalin. Miten voin Teitä palvella?

Robins. Pidän suurena kunniana itselleni sitä, että olen saanut mahdollisuuden tavata Teitä.

Stalin. Siinä ei ole mitään erikoista. Te liioitlette.

Robins (nauraa). Kaikkein mielenkiintoisinta minusta on se, että joka paikassa Venäjällä olen tavannut nimet Lenin—Stalin, Lenin—Stalin, Lenin—Stalin yhdessä.

Stalin. Siinäkin on liioittelua. Miten minua voitaisiin verrata Leniniin.

Robins (nauraa). Onko niin ikään liioittelua sanoa, että koko tänä aikana maailman vanhin hallitus on ollut Neuvosto-Venäjän hallitus—Kansankomissaarien Neuvosto?

Stalin. Se ei nähtävästi ole liioittelua.

Robins. Mielenkiintoista ja tärkeää on se, että tämä hallitus ei ole työssään lähtenyt taantumukselliseen suuntaan, ja se hallitus, jonka Lenin muodosti, on osoittautunut lujaksi. Se pitää puolensa kaikkia vihamielisiä suuntia vastaan.

Stalin. Se on totta.

Robins. Erittäin selvästi ja silmiinpistävästi minä tunsin sen kehityksen, mikä Venäjällä on 15 vuoden aikana tapahtunut, toukokuun 1 päivän mielenosoituksessa, sillä olin toukokuun 1 päivän mielenosoituksessa vuonna 1918 ja nyt, vuonna 1933.

Stalin. Yhtä ja toista me olemme viime aikoina ehtineet tehdä. Mutta 15 vuotta—se on pitkä aika.

Robins. Valtakunnan elämässä se kuitenkin on lyhyt aika sellaista suurta edistystä varten, jollaisen Neuvosto-Venäjä on tänä aikana saavuttanut.

Stalin. Me olisimme voineet tehdä enemmänkin, mutta emme ole pystyneet tekemään.

Robins. On mielenkiintoista verrata kummankin mielenosoituksen perusmotiiveja, peruslinjaa. Vuoden 1918 mielenosoitus oli suunnattu ulospäin, koko maailman proletariaatille, kansainväliselle proletariaatille vallankumouskehoituksineen. Nyt on toinen motiivi. Nyt miehet, naiset ja nuorukaiset ovat lähteneet mielenosoitukselle sanoakseen: tässä on maa, jota me rakennamme, tässä on maa, jota me tulemme puolustamaan kaikin voimin.

Stalin. Silloin mielenosoitus oli agitatorinen, nyt se oli yhteenvetoluonteinen.

Robins. Te luultavasti tiedätte, että minua on 15 vuoden ajan kiinnostanut järkevien keskinäissuhteiden aikaansaaminen kummankin maan välillä ja olen pyrkinyt poistamaan vihamielistä suhtautumista Amerikan hallitsevien piirien taholta.

Stalin. Minä tiesin siitä vuonna 1918 Leninin kertoman perusteella ja sittemmin tosiasiaan perusteella. Minä tiedän sen.

Robins. Olen saapunut tänne aivan yksityiskansalaisena ja puhun omissa nimissäni. Matkani päätarkoituksena on saada selville yhteysperspektiivit, todeta varmat tosiasiat venäläisten työläisten taitojen ja luovien keksijänkykyjen alalla. Neuvostovastainen propaganda puhuu, että venäläinen työläinen on laiska, että venäläinen työläinen ei osaa tehdä työtä, että hänen käsissään koneet tuhoutuvat, että sellaisella maalla ei ole tulevaisuutta. Tahdon taistella tätä propagandaa vastaan paitsi sanoilla myöskin tosiasioilla.

Toinen kysymys, joka tämän yhteydessä kiinnostaa minua, on kysymys maatalouden tilasta. Väitetään, että teollistaminen on hajoittanut maatalouden, että talonpojat ovat lakanneet kylvämästä, lakanneet korjaamasta viljaa. Joka vuosi väitetään, että tänä vuonna Venäjä varmasti kuolee nälkään. Haluan tutustua tosiasioihin maatalouden alalta kumotakseni nuo väitteet. Toivon saavani nähdä viljelysalaa, jolle tänä vuonna on kylvetty ensimmäistä kertaa uusia viljelyskasveja. Minua kiinnostaa erikoisesti tärkeimpien viljakasvien viljelyn kehitys Neuvostoliitossa.

Kolmas kysymys, joka kiinnostaa minua, on kysymys kansanvalistuksesta, lasten ja nuorison kehityksestä, heidän kasvatuksestaan. Miten kehittynyt on kansanvalistus taiteen ja kirjallisuuden alalla, se, mitä sanotaan luovaksi neroudeksi, keksijäkyvyksi. Amerikassa sallitaan kahdenlajista luovaa työtä—toinen on kabinetissa tapahtuvaa luovaa työtä ja toinen on laajaa elämän perusteella tapahtuvaa luovaa työtä, luovan hengen ilmenemistä elämässä. Minua kiinnostaa, miten lapset kehittyvät, miten nuoriso kehittyy.

Toivon saavani nähdä tosioloissa, miten he opiskelevat, miten heitä kasvatetaan ja miten he kehittyvät.

Ensimmäisestä ja kolmannelta kysymyksestä olen jo tehnyt eräitä arvokkaita havaintoja ja toivon saavani vielä lisätietoja niistä. Toisesta kysymyksestä — maatalouden kehityksen suhteen — toivon voivani havainnoida välittömiä tosiasioita matkani aikana, jonka teen Magnitogorskiin ja sieltä Rostoviin, Harkoviin ja takaisin. Toivon saavani katsella kolhooseja ja nähdä, millä tavalla likvidoidaan muinaisaikaista sekasarkaisuutta ja kehitetään suurmaataloutta.

Stalin. Te haluatte kuulla minun mielipiteeni?

Robins. Kyllä, haluan tietää Teidän mielipiteenne.

Stalin. Maininta siitä, että neuvostotyöläinen ei muka kykene hoitamaan koneita ja särkee niitä — on kerrassaan väärä.

Tämän suhteen on minun sanottava, että meillä ei ole sitä ilmiötä, mikä havaittiin Länsi-Euroopassa ja Amerikassa, että työläiset särkivät tietoisesti koneita, koska koneet riistivät heiltä leipäpalan. Meillä ei ole sellaista suhdetta koneisiin työläisten taholta siksi, että meillä otetaan koneita joukkomitassa käytäntöön oloissa, joissa ei ole työttömyyttä, ja siksi, että koneet eivät riistä työläisiltä leipää, kuten teillä, vaan helpottavat heidän työtään.

Mitä tulee taitamattomuuteen työnteossa, työläisten alhaiseen kulttuuritasoon, niin on totta, että kulttuurisia työläisiä meillä on vähän eivätkä he hallitse koneita niin hyvin kuin Euroopassa tai Amerikassa. Mutta se on meillä väliaikainen ilmiö. Jos esimerkiksi

tutkittaisiin kysymystä siitä, missä työläiset ovat historian kulussa nopeimmin oppineet käyttämään uutta tekniikkaa—Euroopassa, Amerikassa vaiko Venäjällä näiden 5 vuoden aikana, niin luulen, että Venäjällä ovat työläiset oppineet nopeammin alhaisesta kulttuuritasosta huolimatta. Pyörätraktorien tuotannon omaksuminen vaati Lännessä useiden vuosien ajan, vaikka tekniikka oli siellä tietenkin kehittyntä. Meillä se omaksuttiin nopeammin. Esimerkiksi Stalingradissa ja Harkovissa on traktorien tuotanto omaksuttu joidenkin 12—14 kuukauden kuluessa. Nyt Stalingradin traktoritehdas ei ainoastaan toimi täydellä suunnitellulla tehollaan, ei ainoastaan valmista 144 traktoria päivässä, vaan antaa joskus jopa 160 traktoria, s.o. työskentelee yli suunnitellun tehon. Otin tämän vain esimerkiksi. Traktoriteollisuus on meillä uutta—sitä ei ennen ollut. Samoin myöskin lentokoneteollisuus on uusi, taitoa vaativa ala, mutta se on myöskin omaksuttu nopeasti. Autoteollisuus on analogisessa tilassa omaksumisen nopeuden kannalta katsottuna. Työkalukoneiden rakennus samoin.

Mielestäni tätä koneiden tuotannon nopeaa omaksumista ei voida selittää venäläisten työläisten erikoisilla kyvyillä, vaan sillä, että sanokaamme lentokoneiden ja niiden moottorien tuotantoa, traktorien, autojen ja työkalukoneiden tuotantoa ei meillä pidetä henkilön yksityisasiana, vaan valtiollisena asiana. Siellä, Lännessä, työläiset tuottavat sitä varten, että saisivat työpalkan, mutta kaikelle muulle viittaavat kintaalla. Meillä pidetään tuotantoa yhteiskunnallisena asiana, valtiollisena asiana, kunnia-asiana. Juuri sen vuoksi meillä niin nopeasti omaksutaan uutta tekniikkaa.

Olen yleensä sitä mieltä, ettei kysymystä saa asettaa siten, että jonkin kansakunnan työläiset eivät muka kykene omaksumaan uutta tekniikkaa. Jos asiaa tarkastellaan rotunäkökannalta, niin esimerkiksi Amerikassa pidetään neekereitä „vihoviimeisinä ihmisinä“, mutta he kuitenkin omaksuvat tekniikkaa yhtä hyvin kuin valkoihoisetkin. Kysymys tekniikan omaksumisesta jonkin kansakunnan työläisten keskuudessa ei ole biologinen kysymys, perinnöllisyyskysymys, vaan se on kysymys ajasta: tänään eivät omaksuneet, huomenna oppivat ja omaksuvat. Tekniikan voi omaksua jokainen, muun muassa bushmanni, jos häntä autetaan.

Robins. Ja lisäksi tarvitaan pyrkimystä, omaksumishalua.

Stalin. Tietysti. Halua ja pyrkimystä on venäläisillä työläisillä enemmän kuin tarpeeksi. He pitävät uuden tekniikan omaksumista kunnia-asiana.

Robins. Olen sen jo havainnut tehtaissanne, joissa näin, että sosialistisen kilpailun tuloksena luodaan uutta intoa, uutta pyrkimystä, jota rahalla ei milloinkaan voida ostaa, sillä työläiset odottavat tältä työltään jotain parempaa ja suurempaa kuin on se, mitä raha voi antaa.

Stalin. Se on totta. Se on kunnia-asia.

Robins. Minä vien mukamani Amerikkaan diagrammeja, jotka kuvaavat työläisten keksintötoiminnan kehittymistä, työläisten luovien ehdotusten kasvua, jotka parantavat tuotantoa ja antavat tuotannolle huomattavia säästöjä. Olen nähnyt suuren joukon sellaisten työläiskeksijäin muotokuvia, jotka ovat antaneet Neuvostoliitolle hyvin paljon tuotannon parantamisen mielessä, säästön mielessä.

Stalin. Sellaisia työläisiä meillä on kasvanut verrattain paljon, he ovat erittäin kyvykkäitä ihmisiä.

Robins. Olen käynyt kaikissa suurissa moskovalaisissa tehtaissanne—AMO-, Kuulalaakeri-, Frezer-tehtaassa y.m. ja kaikkialla olen nähnyt työläisten keksintötoimintaa edistäviä järjestöjä. Erikoisen vaikutuksen tekivät monien näiden tehtaiden työkaluosastot. Sen tähden, että nämä työkaluosastot antavat mitä arvokkaimpia työkaluja tehtailleen, näiden osastojen työläiset työskentelevät jännittäen kaikki kykynsä, tuovat ilmi koko luovan aloitteellisuutensa ja pääsevät hämmästyttäviin tuloksiin.

Stalin. Siitä huolimatta meillä on paljon puutteellisuksiakin. Ammattitaitoisia työläisiä meillä on vähän. Mutta niitä tarvitaan hyvin paljon. Teknillistä henkilökuntaa on meillä niin ikään vähän. Tämän henkilökunnan lukumäärä kasvaa vuosi vuodelta, mutta sittenkin sitä on vähemmän kuin tarvitaan. Amerikkalaiset ovat auttaneet meitä paljon. Se on myönnettävä. Ovat auttaneet paremmin kuin muut, rohkeammin kuin muut. Kiitos heille siitä.

Robins. Huomasin teollisuuslaitoksissanne sitä internationalismia, joka teki minuun hyvin voimakkaan vaikutuksen. Tehtaittenne johto on valmis ottamaan vastaan minkä maan teknillisiä saavutuksia tahansa—Ranskan, Amerikan, Englannin tai Saksan—ilman mitään ennakkoluuloja näiden maiden suhteen. Ja minusta tuntuu, että juuri tämä internationalismi antaa tilaisuuden yhdistää yhteen koneeseen kaikki toisten maiden koneiden etuisuudet ja luoda vieläkin täydellisempiä koneita.

Stalin. Se tulee tapahtumaan.

Toisesta kysymyksestä, siitä, että teollistaminen muka hajoittaa maataloutta. Se myös on väärä käsitys. Teollistaminen ei hajoita, vaan pelastaa maataloutemme, pelastaa talonpojan. Joku vuosi sitten meillä oli olemassa sängen pirstoutunut pieni ja mitä pienin talonpoikaistalous. Maanpalottelun lisääntymisen yhteydessä talonpojan maaosuus meni niin pieneksi, ettei ollut mihin kanaa laskea. Lisätkää tähän mitä alkeellisimmat maatalousvälineet, sellaiset kuin sahra ja hevoskaakki, joilla ei voinut kääntää uutismaata eikä edes tavallisia, ei kovin pehmeitä maita, ja Te saatte kuvan maatalouden taantumisesta. 3—4 vuotta sitten oli meillä Neuvostoliitossa lähes 7 miljoonaa sahraa. Mitä jäi talonpoikain neuvoksi: joko vartoa kuolemaa tai siirtyä uuteen maankäyttömuotoon ja maanmuokkaukseen koneiden avulla. Siitä oikeastaan johtuukin, että Neuvostovallan tuona aikana antama kehoitus talonpojille — liittää yhteen pienet maatilkkunsa suuriksi maa-aloiksi ja ottaa vastaan Hallitukselta traktoreita, elonkorjuu- ja puimakoneita näiden maa-alojen muokkaukseen, sadonkorjuuta ja puintia varten, — sai osakseen vilkasta vastakaikua talonpoikain keskuudessa. On ymmärrettävää, että talonpojat tarrautuivat Neuvostohallituksen ehdotukseen, alkoivat yhdistää maatilkkujaan suuriksi pelloiksi, ottivat vastaan traktoreita ja muita koneita ja lähtivät siten maatalouden suurentamisen lavealle tielle, maatalouden perinpohjaisen parantamisen uudelle tielle.

Asia on siis niin, että teollistaminen, jonka tuloksena talonpojat saavat traktoreita ja muita koneita, pelasti talonpojan, pelasti maatalouden.

Pienten talonpoikaistalouksien kylittäin tapahtuvaa yhteenliittymisprosessia suuriksi talouksiksi sanotaan meillä kollektivisoimiseksi ja itse yhdistyneitä suur- talouksia — kolhooseiksi. Kollektivisointia helpottaa huomattavasti se, ettei meillä ole maan yksityisomis- tusta, se, että maa on kansallistettu. Maa on annettu kolhooseille ikuiseen käyttöön, ja koska ei ole maan yksityisomistusta, niin maan ostoa ja myyntiä ei meillä voi tapahtua — kaikki tämä helpottaa huomattavasti kolhoosien muodostamista ja kehittämistä.

En tällä tahdo sanoa, että kaikki tämä, s.o. kollektivisoiminen ynnä muu, sujuu meillä tasaisesti. Vaikeuksia tietysti on, ja hyvinkin suuria. Kollektivisoinnilla, kuten jokaisella uudella suurella asialla, on paitsi ystäviä myös vihollisia. Siitä huolimatta talonpoikain valtaenemmistö on kuitenkin kollektivisoinnin puolesta, ja sen vihollisten lukumäärä pienenee pienenemistään.

Robins. Mikä eteenpäinmeno tahansa vaatii vissejä kulunkeja, ja sen me otamme huomioon ja liitämme laskelmiimme.

Stalin. Mutta näistä vaikeuksista huolimatta eräs asia on selvä — ja tästä tosiasiasta minä olen aivan varma: 19/20 talonpoikaistosta on tunnustanut ja suurin osa talonpoikaistosta ottaa ilolla vastaan sen, että maatalouden kollektivisoimisesta on tullut tosiasia, josta ei voida palata takaisin. Niin että se on jo voitettua. Maatalouden vallitsevana muotona meillä on nyt kollektiivinen talous. Jos otetaan kylvön tai korjuun numerot, viljatuotannon numerot, niin yksilö- talonpojat tuottavat nykyään vain noin 10—15% viljan kokonaistuotannosta. Muun osan tuottavat kolhoosit.

Robins. Minua kiinnostaa kysymys: onko totta, että sadonkorjuu tapahtui viime vuonna epätydyttävästi, että kylvökamppailu sujuu nyt tyydyttävästi, mutta viime vuonna korjuu sujui epätydyttävästi?

Stalin. Korjuu tapahtui viime vuonna vähemmän tyydyttävästi kuin toissa vuonna.

Robins. Olen lukenut Teidän puheitanne ja niistä päätellen luulen, että tänä vuonna tulee turvatuksi menestyksellisempi korjuu.

Stalin. Todennäköisesti se tulee tapahtumaan paljon paremmin.

Robins. Luulen, että Te pidätte yhtä suuressa arvossa kuin minäkin sitä suurenmoista saavutusta, joka sisältyy siihen, että Te olette pystyneet teollistamaan maatalouden, vaikka sitä ei ole mikään muu maa pystynyt tekemään. Kaikkien kapitalististen maiden maatalous potee syvää kriisiä ja tarvitsee teollistamista. Teollisuustuotannon alalla kapitalistiset maat tulevat tavalla taikka toisella toimeen, mutta ei yksikään niistä tule toimeen maatalouden alalla. Neuvostoliiton suuri saavutus on siinä, että se on ryhtynyt ratkaisemaan tätä tehtävää ja suoriutuu menestyksellisesti tästä tehtävästä.

Stalin. Niin, se on tosiasia.

Sellaisia ovat saavutuksemme ja puutteellisuutemme maatalouden alalla.

Nyt kolmas kysymys, joka koskee lasten ja yleensä nuorison kasvatusta. Nuorisomme on hyvää, elämänhaluista. Valtiomme eroaa kaikista muista valtioista siinä, että se ei sääli varoja lasten hyvään hoitoon ja nuorison hyvään kasvatukseen.

Robins. Amerikassa ollaan sitä mieltä, että teillä rajoitetaan lapsen kehitystä visseillä kiinteillä rajoilla ja että nämä rajat eivät anna vapautta luovan hengen ja älyn vapaalle kehitykselle. Oletteko Te sitä mieltä, että luovien henkisten kykyjen kehittämisen vapaudella, näiden kykyjen ilmaisemisen vapaudella on erittäin suuri merkitys?

Stalin. Ensimmäinen, mikä koskee rajoituksia, ei ole oikein. Toinen on oikein. On ehdottoman selvää, ettei lapsi voi kehittää kykyjään sulkeutuneisuuden ja ahtaiden rajoitusten puitteissa, ilman tarpeellista vapautta ja aloitteen kannustusta. Mitä nuorisoon tulee, niin kaikki tiet ovat sille auki ja se saa meillä vapaasti kehittää itseään.

Meillä ei lyödä lasta, häntä rangaistaan hyvin harvoin, hänen itsensä annetaan valita se, mikä häntä miellyttää, hänen annetaan lähteä sille tielle, jonka hän itse valitsee. Luulen, ettei missään muualla ole sellaista huolenpitoa lapsista, heidän kasvatuksestaan ja kehityksestään kuin meillä, Neuvostoliitossa.

Robins. Voidaanko olettaa, että sen tuloksena, että uuden sukupolven ihmiset ovat vapautuneet puutteen painosta, vapautuneet taloudellisten olojen terrorista, että tämän vapautumisen on johdettava luovan energian uuteen kukoistukseen, uuden taiteen kukoistukseen, kulttuurin ja taiteen uuteen nousuun, mitä nuo kaikki kahleet ennen rajoittivat?

Stalin. Se on ehdottomasti oikein.

Robins. En ole kommunisti enkä paljoakaan ymmärrä kommunismia, mutta minä tahdon, että Amerikka osallistuisi, saisi mahdollisuuden yhtyä siihen kehitykseen, joka täällä Neuvosto-Venäjällä tapahtuu, että

amerikkalaiset saisivat tämän mahdollisuuden tunnustamisen kautta, luoton myöntämisen kautta, normaalien keskinäissuhteiden aikaansaamisen kautta kummankin maan välillä, esimerkiksi Kauko-Idässä, jotta voitaisiin turvata se suurenmoinen uskallus, johon teillä on ryhdytty, jotta se voisi päätyä menestykseen.

Stalin (hymyillen). Kiitän Teitä hyvistä toivutuksistanne.

Robins. Lähimpiin ystäviini kuuluu senaattori Borah, joka on ollut kaikkein horjumattomin Neuvostoliiton ystävä ja taistelija sen tunnustamisen puolesta Amerikan valtion johtajain keskuudessa.

Stalin. Se on totta, hän huolehtii paljon siitä, että maittemme välille saataisiin normaalit suhteet. Mutta toistaiseksi, ikävä kyllä, hän ei ole siinä onnistunut.

Robins. Olen varma siitä, että kaikki realiset seikat vaikuttavat nykyään paljon voimakkaammin kuin koskaan ennen viimeisten 15 vuoden aikana normaalien keskinäissuhteiden pystyttämisen suuntaan kummankin maan välillä.

Stalin. Se on totta. Mutta on eräs tekijä, joka häiritsee sitä: luullakseni Englanti häiritsee sitä (n a u r a a).

Robins. Asia on epäilemättä siten. Mutta tilanne pakottaa kuitenkin meidät lähtemään ennen kaikkea omista eduistamme, ja se konflikti, joka on olemassa meidän omien etujemme ja sen välillä, mihin toiset maat meitä työntävät, sysää Amerikkaa nykyään enemmän kuin milloinkaan ennen sellaisten keskinäissuhteiden aikaansaamiseen. Me olemme kiinnostettuja Amerikan viennin kehityksestä. Ainoa suuri markkina-alue suurine mahdollisuuksineen, joita tähän saakka

ei ole kukaan kunnolleen käyttänyt, on Venäjä. Jos Amerikan liikemiehet haluaisivat, voisivat he antaa pitkäaikaista luottoa. He ovat kiinnostettuja rauhallisuudesta Kauko-Idässä, eikä mikään muu voi edistää sitä niin kuin normaalien keskinäissuhteiden aikaansaaminen Neuvostoliiton kanssa. Tässä suhteessa hra Litvinovin Genevessä antama lausunto hyökkäävän maan määrittelyä koskevasta kysymyksestä on täydellisesti samalla linjalla kuin Briandin—Kelloggin sopimus, joka näytteli suurta osaa kysymyksessä rauhasta. Amerikan etu pohjautuu taloudellisten keskinäissuhteiden vakaannuttamiseen koko maailmassa, ja me käsitämme mainiosti, että normaaleihin taloudellisiin keskinäissuhteisiin ei voida päästä niin kauan kuin Neuvostoliitto on syrjässä yleisestä taloudellisesta järjestelmästä.

Stalin. Kaikki se on totta.

Robins. Olen ollut ja pysyn parantumattomana optimistina. Joskus ennen, 15 vuotta sitten, uskoin bolshevistisen vallankumouksen johtajiin. Heitä kuvailtiin silloin Saksan imperialismin asiamiehiksi, muun muassa Leniniä pidettiin saksalaisten asiamiehenä. Mutta minä pidin ja pidän edelleenkin Leniniä suurmiehenä, mitä suurimpana johtajana koko maailman historiassa.

Toivon, että se informatio, jonka olen saanut alkuperäisistä lähteistä, voisi mahdollisesti auttaa kummankin maan välisen lähentymisen ja yhteistyön suunnitelman toteuttamista, josta minä puhuin.

Stalin (n a u r a e n). Suokoon jumala.

Robins (n a u r a a). Jos Te olisitte ilmaissut tuon ajatuksen amerikkalaiseen tapaan, niin olisitte sanonut — „Enemmän voimaa kyynärpäihini“. Hän ei ole

varma siitä, että hänen kyynärpäihinsä olisi jäänyt paljon voimaa.

Stalin. Olettakaamme niin.

Robins. Olen sitä mieltä, että ei ole mitään korkeampaa ja suurenmoisempaa kuin osallistuminen uuden maailman luomiseen, osallistuminen siihen työhön, jota me nykyään teemme. Uuden maailman luomiseen ja rakentamiseen osallistuminen on sellainen tosiasia, jolla on mitä suurin merkitys vuosituhansien näkökannalta katsottuna eikä ainoastaan nykyään.

Stalin. Tässä työssä on kuitenkin suuria vaikeuksia (n a u r a a).

Robins (n a u r a a). Olen Teille hyvin kiitollinen siitä, että soitte huomiota osakseni.

Stalin. Kiitän Teitä siitä, että Te 15 vuoden kuluttua muistitte Neuvostoliittoa ja tulitte käymään (kumpikin nauraa. Robins hyvästelee).